

WYROK

I. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję

na skutek odwołania (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 czerwca 2013 roku nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmA 123/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2013 r. nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawarcie przez (...) S.A. z siedzibą w P. z przedsiębiorcami prowadzącymi na zasadzie franszyzy restauracje pod marką S. porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach restauracji nieformalnych na terenie kraju, polegającego na ustalaniu sztywnych cen sprzedaży produktów oferowanych w restauracjach działających pod marką S. i nakazał zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie określonym w pkt I sentencji decyzji, nałożył na (...) S.A. w P. karę pieniężną w wysokości 464.228,92 zł płatną do budżetu państwa.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 oraz art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 264 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

obciążył (...) S.A. z siedzibą w P. kosztami postępowania antymonopolowego w kwocie 34,10 zł i zobowiązał do uiszczenia tych kosztów na rzecz Prezesa Urzędu w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się decyzji.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył powód – (...) S.A. z siedzibą w P..

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Sprzeczność dokonanych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału, a to z treścią dokumentacji złożonej do akt postępowania w postaci wzorców dokumentów umownych dotyczących zawartych przez (...) S.A. umów franczyzowych z przedsiębiorcami, jak też sprzeczność z oświadczeniami skarżącej polegającej w głównej mierze na przyjęciu, że skarżąca zawierając umowy franczyzowe stosuje tzw. ceny sztywne w sytuacji, gdy zapisy umowne stwierdzają jedynie o wyłączności (...) S.A. w zakresie zarządzania polityką cenową w relacjach umownych pomiędzy tym podmiotem, a franczyzobiorcami (...) S.A.
2. Niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy związanych z zarzuceniem (...) S.A. zawierania w umowach franszyzy zapisów, które naruszają konkurencję na rynkach właściwych poprzez stosowanie ustalonych cen sztywnych dla sprzedaży usług przez franczyzobiorców bez dokonanie jakichkolwiek ustaleń w zakresie celu zawierania umów franczyzowych lub skutków jakie zawarcie tychże umów niesie ze szczególnym uwzględnieniem czy umowy te wpływają w jakikolwiek sposób na konkurencję.
3. Pominięcie istotnych twierdzeń i oświadczeń skarżącej, co do ustalenia stanu faktycznego w zakresie stosowania zapisów umownych dotyczących realizacji polityki cenowej w sieci restauracji przez co dokonano selektywnej oceny zgromadzonego materiału i ocenę tę niejako dostosowano do założenia, iż zapis umowny w zawieranych umowach franczyzowych stanowiący o zarządzaniu polityką cenową przez (...) S.A. jest zapisem tożsamym z wprowadzeniem do sieci restauracji cen sztywnych.
4. Naruszenie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie, że zawieranie umów franszyzy z zapisem zawartym w nich o zarządzaniu polityką cenową przez fanczyzodawcę polega na ustalaniu sztywnych cen w sprzedaży produktów oferowanych w restauracjach prowadzonych przez fanczyzobiorców (...) S.A.
5. Dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób naruszający zasadę swobodnej oceny tegoż materiału z przyjęciem oceny polegającej na dowolności, interpretacji zapisów dokumentów, jak i twierdzeń zawartych w oświadczeniach skarżącej składanych w toku dotychczasowego postępowania.
6. Przyjęcie braku wiarygodności twierdzeń skarżącej w zakresie wpływu jej franczyzobiorców na kształtowanie polityki cenowej bez podania nie tylko wiarygodnych dowodów temu przeczących, ale jakichkolwiek powodów uznania tych twierdzeń za niewiarygodne.
7. Ponad przekroczenie zasad swobodnej oceny materiału dowodowego dokonanie selektywnej i subiektywnej, a wręcz niemal tendencyjnej analizy dokumentacji i złożonych oświadczeń pochodzących wyłącznie od skarżącej w zgromadzonym materiale dowodowym z nakierowaniem na wykazanie winy (...) S.A. w naruszeniu zakazu ustalania cen sprzedaży przez co doszło do wydania decyzji która podważa zasadę działania organów państwowych przy wydawaniu decyzji budowania zaufania do tychże organów.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz zasądzenie od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) S.A. z siedzibą w P. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą m.in. w zakresie świadczenia usług gastronomicznych w restauracjach ulokowanych na terenie całego kraju w większych miastach, jak również w miejscowościach określanych jako atrakcyjne turystycznie. Powód zarządza takimi sieciami restauracji, jak: S., W. i (...).

Sieciowa działalność powoda obejmuje następujące rodzaje restauracji: restauracje własne – prowadzone kadrami własnymi, restauracje franczyzowe w których podmiotem prowadzącym restaurację jest przedsiębiorca będący franczyzobiorcą, który działa na własny rachunek i własne ryzyko w oparciu o umowę franczyzową oraz restauracje własne prowadzone w tzw. modelu operatorskim, tj. restauracje prowadzone przez przedsiębiorcę, który nie prowadzi działalności na własny rachunek i ryzyko, a działa jako podmiot zarządzający w imieniu i na rzecz (...) S.A.

Na dzień 31 lipca 2012 roku powód zarządzał w systemie franczyzowym i własnym 110 restauracjami:

- 91 restauracji (...) wśród których 45 to jednostki franczyzowe, a 46 to jednostki własne z czego 37 to jednostki prowadzone poprzez system operatorski;
- 8 restauracji (...), a w tym 4 jednostki w systemie franczyzowym oraz 4 jednostki własne w modelu operatorskim;
- 6 restauracji (...), a w tym 4 jednostki zarządzane w systemie franczyzowym i dwie własne w modelu operatorskim;
- 4 restauracje (...) wyłącznie jako jednostki własne;
- 1 restauracja (...) jako własna, zarządzana w systemie operatorskim.

System franczyzowy stworzony przez powoda oparty jest o system sprzedaży towarów, usług oraz technologii. Polega on przy tym na ścisłej i ciągłej współpracy pomiędzy prawnie i finansowo odrębnymi oraz niezależnymi przedsiębiorstwami, tj. pomiędzy franczyzodawcą, którym jest powód, a franczyzobiorcami, którymi są niezależni przedsiębiorcy. Franczyzobiorcy prowadzą placówki gastronomiczne i świadczą usługi we własnym imieniu i na własne ryzyko przy prawnym wykorzystaniu znaku towarowego franczyzodawcy. Powód zapewnia swoim franczyzobiorcom kompletną koncepcję prowadzenia działalności gospodarczej w ramach pakietu franczyzowego objętego umową, na który składają się profesjonalne szkolenia, podręcznik operacyjny, księga standardów oraz księga receptur. Powód udziela ponadto wsparcia w zakresie procesu inwestycyjnego, co do lokalu, w którym będzie wykonywana umowa franczyzowa. Na podstawie zawieranych z powodem umów franczyzobiorcy uzyskują prawo do korzystania ze znaków towarowych, praw autorskich, tajemnic handlowych i innych zastrzeżonych na rzecz powoda procesów i formuł należących i związanych z siecią. Franczyzobiorca zobowiązuje się do prowadzenia restauracji z wykorzystaniem zasad składających się na Know-How w sposób zgodny z postanowieniami umowy oraz zapisami wewnętrznych procedur obowiązujących w sieci (...). W okresie trwania umowy franczyzobiorca zobowiązany jest do składania sprawozdań z prowadzonej przez siebie działalności w formie i terminach wyznaczonych przez powoda.

Dowód: pismo powoda z dnia 7 sierpnia 2012 r., k. 7 – 9 akt adm.

Zgodnie z zawartymi umowami franczyzowymi powód jako organizator sieci kieruje polityką cenową, ustalając jednolite ceny menu w sieciach zarządzanych w systemie franczyzowym. W przekonaniu powoda ustalanie cen menu jest jednym z głównych czynników pozwalających na unifikację sieci, czyli oferowanie usług gastronomicznych w możliwie identyczny sposób i na możliwie identycznych zasadach.

Dowód: pismo powoda z dnia 7 sierpnia 2012 r., k. 10 – 11 akt adm

Od 2004 r. powód stosował stworzony przez siebie standardowy wzorzec umowy franczyzy. Zarówno w umowach zawieranych przed rokiem 2004, jak również w umowach zawieranych na podstawie ww. wzorca na franczyzobiorców nakładany był obowiązek sprzedaży produktów według cen ustalonych przez powoda.

Dowody: umowa franchisingu regulująca zasad korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 1 lutego 1997 r., k. 419 akt adm., umowa franszyzy regulująca zasad korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 3 lipca 1999 r., k. 237 akt adm., umowa franszyzy regulująca zasad korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 22 kwietnia 2002 r., k. 251 akt adm., umowa franszyzy regulująca zasad korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 5 sierpnia 2003 r., k. 263 akt adm., wzorzec umowy regulujący zasady korzystania z rzeczy oraz praw, k. 57 akt adm., umowa franszyzy regulująca zasad korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 20 października 2004 r., k. 100 akt adm., umowa franszyzy regulująca zasad korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 1 października 2005 r., k. 81 akt adm.

W 2010 r. powód dokonał zmiany stosowanego wzorca. Wzorzec ten zastrzega na rzecz powoda uprawnienie do zarządzania polityką cenową. Uprawnienie to zostało zastrzeżone w formie klauzuli o treści: „Wyłącznie Organizator jest uprawniony do zarządzania polityką cenową w sieci S.”.

Dowody: wzorzec umowy o współpracy z 2010 r., k. 18 verte akt adm., umowa o współpracy zawarta dnia 3 marca 2010 r., k. 311 akt adm., umowa o współpracy zawarta dnia 17 sierpnia 2010 r., k. 335 akt adm., umowa o współpracy zawarta dnia 23 maja 2012 r., k. 370 akt adm.

Od 2004 r. zawierane przez powoda umowy zawierały postanowienia dotyczące kary pieniężnej za niewykonanie zobowiązań niepieniężnych przez franszyzo biorcę, w tym związanych ze stosowaniem cen ustalonych przez powoda o treści: „w razie niewykonania przez franchisingobiorcę jakichkolwiek zobowiązań niepieniężnych określonych umową lub nienależytego wykonywania jakichkolwiek zobowiązań określonych umową, franchisingobiorca zobowiązany jest do zapłacenia franchisingodawcy kary umownej (...)”. Kara umowna obowiązywała w 72 umowach franszyzowych. W umowach zawartych na podstawie wzorca opracowanego w 2010 r. kary umowne grożą za niestosowanie się do polityki promocyjnej powoda.

Dowody: pismo powoda z dnia 21 lutego 2013 r., k. 294 – 295 akt adm., wzorzec umowy franszyzy z 2004 r. regulujący zasady korzystania z rzeczy oraz praw, k. 66 akt adm., umowa franszyzy regulująca zasady korzystania z rzeczy oraz praw zawarta w Ł. w dniu 20 października 2004 r., k. 108 akt adm., wzorzec umowy o współpracy z 2010 r., k. 28 akt adm., umowa o współpracy zawarta dnia 23 maja 2012 r., k. 389 – 390 akt adm.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie twierdzeń stron oraz wskazanych dokumentów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego oraz sądowego.

Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z przedłożonych do odwołania dokumentów, z przesłuchania świadków oraz przesłuchania strony skarżącej ponieważ dowody te zmierzały do udowodnienia okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedmiotem rozpoznawanej sprawy jest zawarcie niedozwolonego porozumienia pomiędzy przedsiębiorcami. Dla jej rozstrzygnięcia nie ma znaczenia skutek tego porozumienia, jak również sposób wykonywania porozumienia przez jego strony, do czego w istocie zmierzały wnioski dowodowe powoda. W związku z powyższym wnioski te podlegały oddaleniu na zasadzie art. 227 k.p.c. a contrario.

Ponadto z uwagi na niewskazanie okoliczności które miały być przedmiotem dowodu z opinii biegłego Sąd nie mógł uwzględnić wniosku dowodowego powoda w tym względzie. Środki dowodowe służą ustaleniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie (art. 227 k.p.c.). Wniosek dowodowy strony, zwłaszcza reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika musi, stosownie do treści art. 232 k.p.c. zawierać oznaczenie takiego faktu w formie konkretnego twierdzenia, określającego zaistniałe zdarzenie w sposób umożliwiający drugiej stronie wypowiedzenie się (vide art.229 i 230 k.p.c.). Nie jest zatem dopuszczalne sformułowanie wniosku dowodowego polegające na specjalności biegłego i ogólnego tematu jego opinii, bez wskazania konkretnych faktów (w tym przypadku konkretnych korzyści w zakresie jakości obsługi i jednolitości), które opinia ma potwierdzać.

Sąd nie znalazł również podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z przedłożonej przez niego opinii dr hab. K. K. (1). Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, który jest podzielany przez Sąd,

opinia sporządzona na zlecenie strony postępowania nie stanowi dowodu w sprawie, jest ona jedynie potwierdzeniem stanowiska stron (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 1302/13, LEX 1438294). Dokument taki stanowi jedynie pogłębioną argumentację strony i nie może być traktowany, jako podstawa ustalania faktów w toku postępowania sądowego. W taki też sposób została ww. opinia potraktowana przez Sąd.

W związku z powyższym stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony jak wyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Stosownie do treści art.6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331) , zakazane są porozumienia, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, polegające w szczególności na ustalaniu, bezpośrednio lub pośrednio, cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów.

Z treści powyższego przepisu wynika jednoznacznie, że nie jest konieczne, aby antykonkurencyjny cel został osiągnięty (w całości lub w części). Stosowanie tego przepisu nie jest bowiem zależne od faktu, czy porozumienie zostało tylko zawarte przez przedsiębiorców (ich związki), czy też strony rzeczywiście zrealizowały (lub realizują) je w praktyce. Irrelevantna jest także okoliczność, z jakich powodów nie doszło do osiągnięcia skutków antykonkurencyjnych, tj. czy było to następstwem celowego zaniechania samych stron, czy też stało się to z innych przyczyn "zewnętrznych", np. wskutek zmian strukturalnych lub instytucjonalnych na rynku albo w wyniku działań Prezesa UOKiK (por. K. K., S. M. : Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 maja 2013 r. VI ACa 1451/12, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2012 r. VI ACa 752/12). Dla kwalifikacji porozumienia jako niedozwolonego, wystarczającym jest wykazanie, że celem działań przedsiębiorców było naruszenie reguł konkurencji na rynku, a nie budzi żadnych wątpliwości, że postanowienia ustalające ceny pozostają w sprzeczności z zasadami konkurencji.

W rozpoznawanej sprawie jest bezsporne, że powód od 1997 r. do 2004 r. stosował w umowach z franszyzo biorcami klauzule o treści: „Franchisingobiorca ma obowiązek realizowania sprzedaży oferowanych przez siebie produktów po cenie ustalonej przez Franchisingodawcę oraz do stosowania wszelkich zmian cen oraz obniżek promocyjnych, o których stosowaniu zostanie powiadomiony przez Franchisingodawcę.” (pkt III 12 lub III 13). Następnie w okresie od 2004 do 2010 r. powód stosował klauzule o treści: „Franchisingobiorca ma obowiązek realizowania sprzedaży oferowanych przez siebie produktów po cenie ustalonej przez Franchisingodawcę oraz do stosowania wszelkich zmian cen oraz obniżek promocyjnych stosowanych w Sieci”(§ III pkt 14 lub § III pkt 15). Po 2010 r. powód zaś stosował klauzule o treści: „Wyłącznie Organizator jest uprawniony do zarządzania polityką cenową w sieci S.”(pkt 3.30).

W ocenie Sądu wszystkie wskazane wyżej zapisy umowne pozbawiały franszyzo biorców swobody w zakresie ustalania cen sprzedaży oferowanych przez siebie produktów.

Zapisy stosowane do 2010 r. wprost wskazują na obowiązek franszyzo biorców do stosowania cen oraz obniżek promocyjnych ustalanych przez powoda. Wprowadzony po 2010 r. zapis uprawniający do zarządzania polityką cenową w sieci S. nie formułuje obowiązku stosowania cen określanych przez powoda w sposób tak jednoznaczny, jednak ogranicza swobodę franszyzo biorców w zakresie ustalania przez nich cen i przyznaje powodowi prawo do władczego wkraczania w tę sferę (zarządzania). Jak wskazał sam powód w piśmie z 7 sierpnia 2012 r. (k-10 akt admin.) zarządzanie polityką cenową polegało na ustalaniu przez powoda dwóch rodzajów cenników (z wyższymi i niższymi cenami) i wspólnym franszyzo biorcą wyborem jednego z nich, a także podejmowaniem wiążących decyzji w zakresie akcji promocyjnych, zarówno o charakterze ogólnie sieciowym jak i lokalnym, a w skrajnym przypadku indywidualnych.

Franszyzo biorca obowiązany był zatem także po 2010 r. do stosowania cen sztywnych zawartych w dostarczonym mu jednym z dwu ustalonych przez powoda cenniku (menu), przy czym nie miał on pełnej swobody nawet w wyborze tego cennika, gdyż wybór ten dokonywany był wspólnie.

Sztywnego charakteru cen nie zmienia fakt stosowania okresowych akcji promocyjnych, gdyż franszyzo biorca pozbawiony był samodzielności w zakresie wprowadzania takich akcji i określania ich zasad.

Logiczną konsekwencją powyższego stanu był brak możliwości podejmowania konkurencji cenowej w ramach sieci, a także wobec pomiotów spoza sieci działających na rynkach właściwych.

W świetle powyższego zarzuty sprzeczności dokonanych ustaleń z treścią dokumentacji złożonej do akt i niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy nie zasługują na uwzględnienie.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art.6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie, że zawieranie umów franszyzy z zapisem zawartym o zarządzaniu polityką cenową przez powoda polega na ustalaniu cen sztywnych.

Fakt stosowania przez powoda w umowach z franszyzo biorcami wskazanymi wyżej klauzul jest bezsporny, a ustalenia Prezesa UOKiK w zakresie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia nie są sprzeczne z wyjaśnieniami powoda składanych w toku postępowania administracyjnego.

Zważyć ponadto należało, że dla istoty sprawy nie ma znaczenia faktyczny sposób wykorzystywania przedmiotowych zapisów. Zakazane jest bowiem, jak wyżej wskazano, już samo zawarcie niedozwolonego porozumienia. Już choćby z tego powodu bez znaczenia jest czy franszyzo biorcy mieli faktyczny wpływ na kształtowanie polityki cenowej. Zauważyć ponadto należy, że sam „wpływ na politykę cenową” nie oznacza swobody kształtowania cen, na której opiera się konkurencja.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że hipotetyczne ustalenie, że mimo zawarcia niedozwolonego porozumienia franszyzo biorcy zachowali autonomię co do ustalania cen na oferowane przez siebie produkty, prowadziłoby jedynie do ewentualnego wniosku, że nastąpiło zaniechanie stosowania niedozwolonej praktyki w dacie zawarcia porozumienia (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r. III SK 26/13)

Za ogólnikowy należało uznać zarzut przekroczenia zasad swobodnej oceny materiału dowodowego. Powód nie wskazał bowiem w sposób konkretny żadnego konkretnego faktu, na którym oparłby swoją decyzję pozwany, a który nie dopowiadałby rzeczywistości stanowi rzeczy, co czyni zarzut przekroczenia zasad swobodnej oceny materiału dowodowego bezprzedmiotowym. Postępowanie dowodowe i ocena zgromadzonych dowodów prowadzi do ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przekroczenie zasad swobodnej oceny materiału dowodowego może zatem nastąpić wyłącznie wówczas, gdy wnioski wynikające z przeprowadzonego dowodu prowadzą do odmiennych niż rzeczywiste ustaleń co do faktów. Wyciąganie zaś z ustalonych faktów wniosków i ocen jest elementem wykładni prawa, co nie było przedmiotem zarzutu niniejszego odwołania.

W ocenie Sądu, sposób określenia poprzez pozwanego rynku właściwego nie budzi wątpliwości. W wystarczający sposób został określony typ lokali restauracyjnych o swobodniejszej atmosferze. Należy przy tym podkreślić, że w przypadku naruszenia art.6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kwestia określenia rynku właściwego nie ma decydującego znaczenia, gdyż porozumienia tego rodzaju nie są objęte wyłączeniem wynikającym z art.7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479^{31a} § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński